

REND MIG I TRADITIONERNE

- eventuel undertitel -

frit efter Leif Panduros roman af samme navn

af Thomas Markmann

3. draft

SCENE 1

Når publikum kommer ind i salen, sidder David allerde derinde på første række midtfor. Han sidder med en flaske sprut i den ene hånd og en ordentlig gang popcorn i den anden. Han er pænt fuld, for ikke at sige skide fuld. Han er pænt irriteret over alle de nye "biografgæster" der kommer ind og sætter sig. Måske tysser han på dem. Kan også være at han bare small-talker med dem.

Nu starter filmen Rend mig Traditionerne i s/h med Fortæller i hovedrollen. Indledningen præsenterer titlen, tiden og karakterne. David står af toget. Går ind på et værtshus. Det udvikler sig lynhurtigt til den vildeste bytur, hårdt og lynhurtigt klippet. Inspiration: Smack my bitch up.

Undervejs i filmen/videoen rejser David sig og bliver et med video. Fester for vildt. Kaster sig rundt. Drikker. Kaster op. Drikker videre. Kommer i slagsmål. Smadrer ting.

Festen ender med at David står (alene på dansegulvet) og synger sin egen version af Medinas "Kun for dig".

Da sangen er slut står en pænt smadret David tilbage. Måske har han allerede fået slipset i klemme i cigaretautomaten her.

SCENE 2

Morgenlys. Fortæller kigger ud.

FORTÆLLER

David har festet i 3 dage og er gået kold på gaden, et sted ude på Nørrebro, ved Blågårdsgade. En betjent vækker.

En skikkelsen bagved på skærmen stikker hovedet helt op i "vores".

DAVID

Jeg er ikke fuld. Jeg er bare træt.

BETJENTEN

Du kan ikke ligge her og sove. Gå hjem, og sov den ud.

FORTÆLLER

Men David hader når nogen vil bestemme over ham.

DAVID

Kan du ikke se at jeg sidder fast i den her - maskine - for helvede. Ellers stod jeg nok ikke her?

FORTÆLLER

Davids slips har sat sig fast i en cigaretautomat. Betjenten prøver at hive David fri.

DAVID

Hvordan synes du selv det går.

BETJENTEN

Så stopper du.

FORTÆLLER

Og nu begynder han for alvor at hive i David, så han nærmest er ved at blive kvalt.

BETJENTEN

Så lig dog stille for helvede.

FORTÆLLER

Og så var det - det skete. David kom til at gøre noget som måske er lidt usædvanligt.

Betjenten skriger af smerte.

FORTÆLLER

David bed ham i benet. Han bed ham simpelthen i benet. Og det må man naturligvis ikke. Sådan rende rundt og bide folk i benene. Det er jo ikke normalt. Tværtimod kan man godt få en mistanke om at der muligvis er tale om en neurotisk eller psykopatisk afvigelse, som bør behandles. Så David kommer med på stationen.

SCENE 3

På stationen.

FORTÆLLER

Betjenten spørger om David om han har nogen han kan ringe.

DAVID

Ringe til?

BETJENTEN

Ja du ved - noget familie.

David tænker sig om.

DAVID

Næ -

BETJENTEN

Har du virkelig ikke noget - familie?

FORTÆLLER

Den eneste David har lyst til at snakke med - det er Lis.

BETJENTEN

Hvad med din far?

DAVID

Han er død.

BETJENTEN

Nå, for søren. Jamen så - din mor.

FORTÆLLER

Det er Davids storebror der er den første der kommer.

HUGO

Jamen David dog, hvad har du dog lavet? Er det rigtigt hvad han siger, at du har bidt ham?

FORTÆLLER

Davids storebror Hugo kigger på David som om han er blevet sindssyg.

HUGO

Hvad er der sket med dit slips?

DAVID

Hugo kan ikke fordrage folk der går sjusket klædt

HUGO

David svar mig

DAVID

Måske er det fordi han ikke tager sig selv alvorligt

HUGO

David

DAVID

Eller sit liv alvorligt

HUGO

David

DAVID

Og det skal man jo. Det siger alle.

HUGO

DAVID

DAVID

At man skal tage sig sammen.

HUGO

Rejs dig nu op, David.

FORTÆLLER

Men David har virkelig svært ved det.

David begynder pludselig at gø - og opføre sig som en hund.

HUGO

David! Hvad er det med dig.

SCENE 4

FORTÆLLER

Pludselig hører David en kvindestemme.

En kvindestemme -

DAVID

Lis?

FORTÆLLER

Men det er ikke Lis. Det er hans mor. Han kigger rundt. Han er tydeligvis ikke længere på politistationen. Loftet er hvidt. Gulvene er hvide. Sengen er hvid.

DAVID

Er jeg død?

FORTÆLLER

Og han er heller ikke død. Se nu smiler han, siger Davids mor.

DAVIDS MOR

Se nu smiler han. Hej David.

FORTÆLLER

David kigger rundt. Fabby står der også. Fabby er hans fars gamle chauffør. Han plejede at køre far fra møde til møde, men det gør han ikke længere. Nu er han kærester med Davids mor.

FABBY

Hej.

DAVID

Hej Fabby.

FORTÆLLER

David fik aldrig at vide hvordan de blev kærester. Nu var det bare sådan. Mor og Fabby.

FABBY

Det er da noget værre noget med dig, hva?

DAVID

Hugo er der også. Og min søster Kamma.

DAVIDS MOR

Årh lille skat.

FORTÆLLER

Det er sådan at David ender på nervesanatoriet. Det er jo tydeligt at jeg har brug for hjælp - siger de. Og der lever vi jo gudskelov i et samfund, som sætter en ære og en dyd i, at tage sig af sine svage og udsatte medborgere. Herunder unge med misbrugs- og adfærdsproblemer, som jo nok er den kategori David vil falde ind under. Og nu skal han så snakke med den her - Doctor Schmidt.

DOKTOR SCHMIDT

Fortæl mig, hvordan det begyndte.

DAVID

Altså - jeg skulle op til eksamen. Og jeg har jo alle muligheder her i livet, som alle siger til én hele tiden. Verden ligger for dine fødder. Just do it. Du kan blive til lige hvad du vil. Og så sad jeg der - og tænkte - eller tænkte og tænkte - jeg kan sgu ikke det her. Jeg er ved at kaste op - af alt det her. Og så - så stak jeg af, fra hele lortet - og tog til København. Uden at sige noget til sin familie eller venner eller nogen. Og det ikke fordi at jeg ligesom havde en plan eller noget. Jeg måtte bare væk. Væk. Jeg var bare sådan -

DOKTOR SCHMIDT

Ja?

DAVID

Hvad er der i vejen med mig?

DOKTOR SCHMIDT

Det er jo det vi skal finde ud af.

DAVID

Måske ved jeg det godt selv.

DOKTOR SCHMIDT

Du ved det?

DAVID

Ja. Jeg kom til at sluge en brintbombe med lunte og det hele, da jeg var helt lille.

DOKTOR SCHMIDT

Laver du sjov med mig?

DAVID

Nej nej. De gav mig en masse brækmidler for at få den op. Men det lykkedes ikke - desværre.

DOKTOR SCHMIDT

En brintbombe?

DAVID

Ja præcis. Min mor påstod ganske vist, at det var en nøgle, men altså - man ved jo godt selv hvad man putter i munden.

DOKTOR SCHMIDT

Det er klart.

DAVID

Man kan vel kende en brintbombe, når man ser en.

DOKTOR SCHMIDT

Og hvad sagde din mor til det?

DAVID

Jamen - hun brød da helt sammen. Men gamle doktor Prejn, sagde, at den nok skulle komme ud igen. Altså - den anden vej.

DOKTOR SCHMIDT

Bomben?

DAVID

Ja, men det gjorde den så ikke. Jeg har den stadig her - indeni mig.

FORTÆLLER

Pludselig får David øje på at Doktor Schmidt har taget en voldsom stor sprøjte frem. For nu skal David slappe lidt af. David er blevet lidt for voldsom. Så nu skal han sove. Det vil være godt for David at få lidt søvn, mener Doktor Schmidt. Men David har ikke lyst til at sove. David kan mærke bomben der tikker inde i den, og han får igen voldsomt trang til at - bide. Og pludselig kommer der folk løbende fra alle sider. Det er alligevel mere end Doktor Schmidt kan klare selv. Og nu blive det ubehageligt.

Det udvikler sig til en fysisk kamp mellem Doktor Schmidt og David, som ender med at David får sprøjten, og med det samme bliver helt rolig, og falder i søvn.

SCENE 5

Fortælleren folder et brev ud.

FORTÆLLEREN

Det er et brev fra Brøns. Brøns er Davids lærer, og han er ikke som de andre lærere. Det er som om de andre lærere er strengere. Brøns har en mildhed over sig. Han slår ikke som de andre lærere gør, hvis man siger noget forkert. Og det kan David meget godt lide. Og så han har altså skrevet det her brev.

Fortælleren læser op.

Kære David,

Jeg lad mig begynde med at fortælle, at jeg oprigtigt blev meget bekymret da du ikke dukkede op til eksamen, og jeg efterfølgende fik at vide, at du var fuldstændig forsvundet. Ingen havde hørt noget. Den slags er altså utilgiveligt, David. Er du klar over hvor mange mennesker der for alvor blev bange for at noget tragisk var sket. Derfor er jeg da også lettet over at høre, at du er i live, og der på den måde ikke er sket dig noget. Du har så åbenbart - andre problemer, som du skal have hjælp med. Det vidste jeg ikke. En anden gang er du altid velkommen til at banke på min dør, hvis der er noget. Hvad som helst. Men nu, hvor det er, som det er, vil jeg bare ønske dig god bedring. Håber virkelig de kan hjælpe dig. Vi glæder os i hvert fald meget til at få dig tilbage i klassen, så hurtigt som muligt. Du har så meget at bidrage med. Som den opgave du skrev om traditionerne og deres betydning for samfundet og sammenhængskraften, men også for det enkelte individ. Den var virkelig god og velformuleret. Glæder mig til at se dig igen. Skulle hilse fra alle dine klassekammerater.

Hilsen Brøns

SCENE 6

Solsorte-sang. Gardiner der blafrer i vinden.

DAVID

Og så vågnede jeg. Solen skinner, det er tidlig sommer. Udenfor i æbletræet sidder solsorten og synger. Jeg aner ikke hvor mange dage der er gået. Det er som de bare ligesom glider ind og ud af hinanden, som om tiden ikke eksisterer her. Om det er de daglige sprøjter eller bare mig der er ved at miste min virkelighedsfølelse, aner jeg ikke. Det jeg kan li', og det jeg ikke kan li', har ligesom taget hinanden i hånden og **er** smeltet sammen til et, et menneske med to hoveder ligesom de to masker på Det kongelige Teater. Jeg synes ikke der rigtig er sket nogen forandring. Solsorten synger stadig - pragtfuldt, som Chrissy altid si'r. Det si'r hun iøvrigt om alting. Om mig og min mor. Vi er pragtfulde.

Og vejret - det er næsten også altid pragtfuldt.

Og livet. DET er pragtfuldt.

Og kærligheden. Åh, den er også bare - pragtfuld.

Alting er så pragtfuldt, at det er til at kaste op over.

Jeg ved ikke engang hvad det betyder.

I ordbogen står der, at det er noget som vækker stor begejstring eller glæde; og som gør et overordentlig positivt indtryk på sanserne eller sindet.

David kigger rundt. Prøver at få øje på noget der vækker stor begejstring eller glæde hos ham.

FORTÆLLER

David prøver at få øje på noget som vækker stor begejstring eller glæde hos ham. Men kan ikke umiddelbart få øje på noget. Heller ikke den solsort som bare synger "så smukt", gør ligesom noget ved ham. Men i det samme kommer Marianne ind. Marianne er sygeplejerske. Og David tænker - måske Marianne kan vække en begejstring - eller glæde i ham.

MARIANNE

Nå, du er vågen David.

FORTÆLLER

Og det må han jo indrømme.

MARIANNE

Vil du ikke med ned og have frokost.

FORTÆLLER

Men det har David ikke specielt lyst til.

MARIANNE

Der er roastbeef.

FORTÆLLER

Selv ikke roastbeef.

MARIANNE

Jo, kom nu David.

Det kan du godt.

Det er altså temmelig asocialt altid at spise alene.

Iøvrigt giver det en følelse af samvær, når man spiser sammen.

FORTÆLLER

Samværs-følelse er noget de snakker meget om på det her sted.

MARIANNE

Det er vigtig at føle at man hører sammen med andre.

David trækker på skuldrene.

MARIANNE

Og med verden.

Det er faktisk en psykologisk kendsgerning, at ensomhed er en unormal tilstand.

Jamen, det er rigtigt.

Det er ikke noget at grine af.

FORTÆLLER

Marianne har faktisk taget psykologi på aftenkursus, hvor de har diskuteret ensomhed rigtig meget.

Det vil rigtig gerne “dele” med David.

MARIANNE

Vidste du godt at ensomhed i virkeligheden er det man kan kalde en passiv aggressiv afvisning.
Se bare de pakker, du har fået af din mor. Du har ikke engang åbnet dem.
Du vil bare ikke tage imod fornuft.
Du må selv tage det første skridt, det ved du godt, ikke?
Det hjælper dig ikke at optræde som et forkælet barn.
Ved du overhovedet hvor privilegeret du er?

FORTÆLLER

Men det ved David ikke. Ikke ifølge Marianne i hvert fald.

MARIANNE

Din familie har penge.
Mange penge.
Og gode jobs.
Og store huse, med udsigt.
Og dyre biler.
Og så kender de folk.
Men ikke de samme som sådan en, som mig.
De kender de rigtig folk.
Og bliver inviteret med til sjove ting.
Jeg bliver aldrig inviteret til noget.
Du er så pisse hamrende privilegeret, og så sidder du der og har ondt af dig selv.
Du gider ikke engang at give de blomster vand, som du får fra din mor.

FORTÆLLER

David får blomster 3 gange om ugen, og hver gang ligger der et kort ved. Og hver gang står der sådan som:

Kære David. Her er nogle blomster jeg nøje har udvalgt til dig. Venlig hilsen, Mor.
Eller

Kære David. Her er nogle blomster jeg selv har plukket. Kærligst, Mor.

DAVID

Kunne hun dog for pokker finde på noget mere opfindsomt. Folk har sgu da ingen fantasi længere. Hvis hun så bare havde skrevet sådan noget som - Kære David. Jeg tænkte på dig, da jeg så disse falmede påskeliljer. De hænger med hovedet ligesom dig, min søn. Det ville da være noget. Men problemet er jo nok, at det ikke engang er mor selv, der skriver kortene, men blomsterhandleren. Jeg hader blomsterhandlere. Og blomster.

MARIANNE

Gud hvor er du bare - utaknemmelig.

FORTÆLLER

Marianne bliver fornærmet og går, men da hun lukker døren laver hun en fejl. Hun glemmer at det ikke er tilladt at smække døren her på Nervesanatoriet.

Break.

SCENE 7

*Lyden af en dør der smækker. Og det gentager sig flere gange, som et slags ekko.
Hr. Traubert kommer ind.*

HR. TRAUBERT

Hvem var det der skød?

FORTÆLLER

En lille mand med hvidt strithår og morgenkåbe er stormet ind på Davids værelse. David forklarer ham at det bare var Marianne - som smækkede med døren.

HR. TRAUBERT

Satans kælling!

FORTÆLLER

Han snuser til den roastbeefmad som Marianne havde med ind til ham før - og så - så smider han den ud af vinduet.

HR. TRAUBERT

Du skal ikke spise den

DAVID

Hvorfor?

HR. TRAUBERT

Ved du ikke de kommer cyankalium i? Der reddede jeg lige dit liv. Har du en cigar?

DAVID

Nej.

HR. TRAUBERT

Jeg kunne godt tænke mig et ordentligt kanonslag. Nogen gange sender min familie mig nogle med posten, men jeg er ikke dum. Cyanbrinte. Men ved du hvad min familie siger om mig?

DAVID

Nej

HR. TRAUBERT

At jeg lider af forfølgelsesvanvid.

DAVID

Det lyder helt skørt, hvis du spørger mig

HR. TRAUBERT

Ja, ikke. Og så prøver de selv at forgifte mig, men jeg har fået hende på værelse 8 til at være min mundskænk og smage på alt inden jeg selv spiser, ryger eller drikker det, men nu har de købt hende.

DAVID

Så kan jeg smage på maden for dig.

HR. TRAUBERT

Vil du det? Du er vist det man kalder for en flink fyr. Du fortjener en million. Har du et stykke papir?

FORTÆLLER

David aner ikke om Hr. Taubert er millionær. Men det skulle ikke undre ham. David river en side ud af kladdehæftet.

HR. TRAUBERT

Har du noget at skrive med? Min blyant er lige knækket.

Hr. Taubert hører en lyd. En bombe der tikker.

HR. TRAUBERT

Nu tikker det igen. Vi kan ikke blive her. Vi må væk! Før det er ude med os!

FORTÆLLER

Men David forstår ikke helt hvad det er Hr. Traubert snakker om.

Hr. Traubert taler nu ikke kun til David, men også til publikum.

HR. TRAUBERT

I skal ikke stole på dem. I ved godt hvem jeg taler om. De prøver at hjernevaske jer. Lægerne, Lærerne, Sygeplejerskerne. De lyver og smiler imens. De ved ikke at krigen kommer. De ved ikke hvad fremtiden bringer. Jeg har snakket med Gud og han har fortalt mig om fremtiden.

I fremtiden vil alle være robotter og gå i styrede mønstre. I må ikke følge tegnene. Vi kan ikke stole på maskinerne. I må ikke fodre maskinerne, men heller ikke spise al maden selv. I bliver tykke og dumme.

Break.

Note: Måske han i sit udtryk og væremåde kunne minde lidt om Professor Holger Bech Nielsen.

SCENE 8

FORTÆLLER

En dag giver Dr. Schmidt David et kladdehæfte og beder ham om at skrive ned, hvordan hans liv var førhen, før han endte på Nervesanatoriet.

DOKTOR SCHMIDT

Prøv og husk tilbage -

FORTÆLLER

Og det prøver han så.

Lang pause. Han ryster på hovedet.

FORTÆLLER

Men der kom ligesom ikke noget til ham.

DOKTOR SCHMIDT

Hvad med - med kærligheden? Har du været - forelsket?

FORTÆLLER

David kigger nærmest skræmt på ham.

DOKTOR SCHMIDT

Du har måske allerede en kæreste?

DAVID

Nej.

DOKTOR SCHMIDT

Men - du har haft en kæreste.

David ryster på hovedet.

DOKTOR SCHMIDT

Det var alligevel pokkers.

FORTÆLLER

David har det sådan, at hver gang han møder en, får han den her fornemmelse af, at han er med i en film. Altså sådan en rigtig Hollywood film - ikke sådan en gammel en som den her. Nej du ved, sådan en hvor man kender hele opskriften, og man kan deres replikker, før de har sagt dem. Man kender baggrundsmusikken. Og Doktor Schmidt nikker eftertænksomt.

DOKTOR SCHMIDT

Ja?

DAVID

Der var - en på et tidspunkt. Hun hed Lillian. Vi mødtes ved en gammel grusgrav. Og det var ingen romantisk lys. Eller strygeorkester. Eller store følelser. Men der var en gøg, og helvedes masse myg, og frygtelig akavet stemning, hvor ingen af os sagde noget.

En gøg begynder at "kukke" og myggene begynder at sværme. Ind imellem sætter der sig en på David, som han så skynder sig at "klaske". Stille og roligt bliver der flere og flere myg, som bliver glade for, og til sidst i en grad at det næsten er umuligt at gennemføre scenen.

DAVID

Og så lagde hun sit hoved på min skulder og sukkede. Og hun sukkede. Og hun sukkede. Det gør man åbenbart når det hele bare er så - smukt og romantisk det hele. Eller gør man. Det var der, jeg fik den der fornemmelse af at være med i en film. Årh så gå dog væk for helvede.

Han klasker en myg.

DAVID

Og gudhjælpemig om så ikke pludselig hun sagde at jeg lignede en eller anden kendt skuespiller.

Han kigger ned af sig selv - og klasker endnu en myg.

DAVID

Og det var jeg da glad for, men altså - det gør jeg jo ikke. Men så kunne hun jo passende være hans kæreste. Så havde vi ligesom nogle roller vi kunne spille. Og så var det jo bare og give den gas. Men så var det jeg fik den her klump i halsen.

LILLIAN

Er der noget galt?

Noget begynder at tikke. Lyden kommer inde fra Davids mave!

DAVID

Shit.

LILLIAN

Hvad siger du?

DAVID

Det er bomben. Fuck jeg risikere også at springe os begge to i luften.

LILLIAN

Det kan du godt bilde mig ind.

DAVID

Og så lænede hun sig ind til mig og gjorde sådan her med hovedet. Altså det var meningen at jeg skulle kysse hende. Så det måtte jeg jo hellere -

Han kysser hende.

DAVID

Og så skulle jeg tage hende på brysterne. Og så gjorde jeg det. Men så fjernede hun med det samme min hånd. Altså - det var meget forvirrende. Så lagde jeg hånden på hendes lår, men så sagde hun - med sådan rigtig meget luft på stemmen - kender i det - som om der er en utæthed i halsen -

LILLIAN

Du må ikke -

DAVID

Og det gentog hun flere gange.

LILLIAN

Du må ikke. Du må ikke. Du må ikke -

Han klasker stadig en myg ind imellem.

DAVID

Det havde jeg ligesom fattet. Men altså jeg gjorde jo heller ikke noget. For en sikkerheds skyld trak jeg hånden til mig igen. Men det var åbenbart også forkert, for jeg skal da lige love for, at hun fik den på plads igen. Og nu højere oppe på låret, under store protester fra hende. Men det var jo for fanden ikke mig der placerede den der. Og pludselig sad jeg med hendes trusser i hånden - altså - jeg aner nærmest ikke hvordan det gik til. Men så - ja så kom jeg ligesom til fucke det hele lidt op tror jeg, da jeg sagde: øh - her er dine underbukser. Som om jeg lige havde fundet dem. Derefter blev hun meget stille. Hun sad bare og stirrede arrigt ned på søen, med sådan et åndelig-grusomheds-ansigt, som man kan se på alle disse amerikanske film. Tag dem hellere på, sagde jeg, – ellers – og så var det, jeg sagde noget endnu mere åndssvagt. Ellers bliver du bare stukket af myggene. Og så fo'r hun op

LILLIAN

Hvor er du bare en kæmpe idiot. Ved du det? Fuck dig.

DAVID

Og så løb hun. Og jeg sad stadig der med hendes trusser i hånden. Så lagde jeg dem på bænken, hvis hun skulle komme tilbage efter dem, og gik hjem.

DOKTOR SCHMIDT

Men altså - så var det bare slut der, eller hvad?

DAVID

Det var jo dømt til at mislykkes lige fra begyndelsen. Jeg kan ikke sådan noget. Jeg hader bare hele det spil der. Alle de roller. Som om jeg var James Dean, og hun var Grace Kelly. Det var jo færdigt, allerede før det var begyndt, nedskrevet og gennemspillet ti tusinde gange. Og sådan er det jo

egentlig lidt, med hele ens liv. Det føles bare som om, man følger sådan et - manuskript. Det er som om det er replikker alt sammen.

Måske kigger han lige ud, sådan lidt meta-agtigt, eller kommer med en meta-replik.

Idé: W: Ligemeget hvad vi gør nu, så kommer jeg til at spille forestillingen videre. Der er ikke noget nyt. Vi er fanget i det samme gamle. Start, midte, slutning lort. Hvad skal vi gøre ved det? Spille videre?

DAVID

Nogen gange forstår jeg godt de mennesker, som ønsker at springe det hele i luften. Man har bare lyst til at skubbe et par tons trotyl, ind under det hele, og så hive i snoren.

Der lyder et brag. Black out.

Årh fuck.

SCENE 9

Marianne kommer ind og trækker gardinerne fra.

MARIANNE

Det er bare mig. Jeg har lidt frokost med til dig.

FORTÆLLER

Marianne og David er begyndt at snakke mere sammen. Hun fortæller om hvem, der lå på værelset før David. Det var en ung mand, som altid smed tunge ting i hovedet på sin mor, så de tilsidst måtte give ham sådan en spændetrøje på. Og nogen gange lytter David, men de fleste gange hører han ikke særlig godt efter, når Marianne taler.

MARIANNE

Bla bla bla bla bla bla bla julekage.

DAVID

Aha, Marianne

MARIANNE

Bla bla bla bla bla bla både mandler og rosiner.

DAVID

Spændende, Marianne

MARIANNE

Bla bla bla bla bla bla Terapeutisk virkning.

DAVID

Mmmm

MARIANNE

Bla bla bla bla bla bla hører du overhovedet efter?

DAVID

Selvfølgelig, Marianne.

MARIANNE

Blabla bla bla bla bla ensomhed er sygdom for sjælen

-

Blablablablabla vi holder bal i spisesalen i aften

-

Bla bla bla bla bla kommer du David.

FORTÆLLER

Men nogle gange lykkedes det alligevel David at spørge ind til hendes liv.

MARIANNE

Ej hvor er du sød.

FORTÆLLER

Og så kiggede han på hende - på det der måde. Og så pludselig - så kunne han bare ikke lade være med at kysse hende. Han ved ikke hvorfor. Det var bare noget han lige - fik lyst til. Og det var bestemt ikke noget som Marianne havde noget imod. Så det gentog sig igen, dagen efter. Og dagen efter. Ja, det blev næsten sådan et slags - forhold, kunne man sige. Men så en dag - så skete - katastrofen.

MARIANNE

Altså - hvorfor siger du hele tiden Lis til mig?

DAVID

Lis! Siger jeg Lis?

MARIANNE

Ja, du gør!

DAVID

Det skal du ikke tænke på.

MARIANNE

Hvem er Lis?

DAVID

Lis? Det aner jeg ikke!

MARIANNE

Hvorfor siger du så hele tiden Lis?—

DAVID

Det ved jeg ikke. Du må - have hørt forkert! Jeg læsper måske lidt!

MARIANNE

Du læsper overhovedet ikke.

DAVID

Det gjorde jeg ellers som lille. Jeg fik uafbrudt taget polypper, fordi jeg læspede!

MARIANNE

Det passer ikke.

DAVID

Det er rigtigt. Du kan bare spørge mor!

MARIANNE

Hold nu op med det der. Hvem er Lis?

David resigner.

DAVID

Det er bare - en pige fra min klasse. Men altså - hun er virkelig ikke - noget.

FORTÆLLER

Og der - lige der - der var det som om der skete noget inden i David. Som om - virkeligheden bankede på. Virkeligheden.

Break.

SCENE 10

David stiller sig foran et spejl. Kigger på sig selv.

FORTÆLLER

David kan virkelig ikke lide sit eget spejlbillede, så han prøver for det meste at undgå det. Altså - at komme til at se sig selv.

DAVID

Nej jeg bryder mig virkelig ikke om det. Jeg kan næsten få det dårligt af det.

Hans spejlbillede bliver langsomt transformere til Doktor Schmidt.

DOKTOR SCHMIDT

Hvorfor bed du frøken Olsen i benet?

DAVID

Hvor skulle jeg ellers have bidt hende?

DOKTOR SCHMIDT

Din mor kommer på besøg i dag. Hvad skal jeg sige til hende?

DAVID

Åh nej, jeg bliver så deprimeret af at snakke med mor.

DOKTOR SCHMIDT

Nå, hvorfor det?

DAVID

Det er nemlig lige meget, hvad hun siger, så får hun det altid til at handle om Fabby. Hendes nye kæreste. Pragtfulde Fabby. Lækre Fabby. Sexede Fabby. Hvordan har du det, spørger hun. Men hun er overhovedet ikke interesseret i hvordan man har det. Til gengæld vil hun gerne fortælle om, hvad Fabby gjorde og sagde, og hvor heldig jeg er, at have ham som "far".

DOKTOR SCHMIDT

Er du ked af det med din mor - at hun ikke - hører dig.

DAVID

Jeg ved ikke, hvornår det går op for én, at man er ensom. Og at man godt kan være sammen med en masse mennesker, og alligevel føle det. Og man kan prøve at forklare det til andre, men det er sjældent noget nogen rigtig gider og høre på. Og så er det jo bare bare stadig ord. Lige meget hvor godt man kender hinanden, så kan man ligesom aldrig komme hinanden nærmere end ordene. Man kan selvfølgelig føle på hinanden eller bide i hinanden, men det er ord på en anden måde.

Første gang jeg opdagede, at jeg var ensom, var dengang, vores nabo skød min kat Pinneberg, fordi han åd naboens dumme gulfisk. Jeg fandt ham nede ved hækken. Naboen kom drønende og råbte, helt blå i hovedet, at han ikke ville finde sig i, at vores kat åd hans gulfisk. Jeg har aldrig set nogen så gal i skralden som han. Det var dengang jeg opdagede, at mennesket var ensomt. For selv om jeg kunne sige til min far og mor, at jeg var mægtig ked af det med Pinneberg, så kunne jeg aldrig fortælle dem, hvordan jeg havde det indeni. I stedet for besluttede jeg, at jeg ville slå naboen ihjel.

FORTÆLLER

Det lykkedes han dog aldrig med. Gudskelov.

Break.

SCENE 11

FORTÆLLER

En der også var bange for at blive slået ihjel, var hr. Traubert, Davids eneste rigtig fortrolige.

Hr. Traubert kommer ind med et stykke kringle.

HR. TRAUBERT

David! David! Kom og smag på min kringle!

DAVID

Hvorfor det?

HR. TRAUBERT

For at se om den er blevet forgiftet?

DAVID

Selvfølgelig Hr. Taubert

David spiser kringlen.

FORTÆLLER

Og gudskelov var kringlen ikke forgiftet. Men så begyndte David og spørge ind til Hr. Traubert, om han havde familie og sådan. Og så -

Hr. Traubert bryder grædende sammen.

FORTÆLLER

David fortrød med det samme at han havde spurgt. Der er ting man bare ikke skal spørge om. Især sådan noget med familie. Det kan jo være dybt traumatisk. Og det havde det helt sikkert været for Hr. Traubert. Det var nok også derfor at David, så godt kunne lide ham - selvom han jo var kugleskør. Han var sikker på at der var en fremmed efterretningstjeneste, der var ude efter ham. Og måske også efter David. Og så begyndte han at tjekke Davids blomster for skjulte mikrofoner.

Hr. Traubert "raserer" en blomsterbuket fuldstændig. Hr. Traubert kigger op.

HR. TRAUBERT

Men vi kan standse det nu, David.

DAVID

Hvordan?

HR. TRAUBERT

Vi laver en oprørsgruppe. Bare os to.

DAVID

Hvad skulle den så hedde?

HR. TRAUBERT

Den skal ikke hedde noget.

DAVID

Hvorfor ikke?

HR. TRAUBERT

Så vi ikke afslører noget, hvis de fanger os og torturerer os. Men hov. Den lyd. Schyyy. Det tikker. Kan du høre det?

Han begynder at styrte rundt, for at finde ud af, hvor lyden kommer fra. Finder til sidst en pakke.

HR. TRAUBERT

Ah snedigt at anbringe en bombe i gave.

Han kaster den ud af "vinduet", sætter sig på hug og holder sig for ørene, og venter på at den skal eksplodere. Men intet sker. Og nu hører man at det stadig tikker -

FORTÆLLER

Hr. Traubert kigger på David. Kommer lyden virkelig fra ham. Det gør den. David holder sig på maven. Hr. Traubert peger. David nikker.

HR. TRAUBERT

Er det den brintbombe som du har fortalt mig om.

FORTÆLLER

Og det er det.

HR. TRAUBERT

Du må forholde dig fuldstændig i ro.

David kigger ud.

DAVID

Jeg bryder mig generelt ikke om voksne mennesker, med hr. Traubert som en enlig undtagelse. For de snakker. Hele tiden. Og de tror de ved alting. Om alting. Og så kommer de gode råd. De er fuld af gode råd. De ved lige hvad man skal gøre, eller hvad man skal sige, eller hvad man skal uddanne sig til, eller hvordan man skal gribe det med kærligheden an. Der er ingen grænser for, hvad de hjælpe en med. For de har ligesom regnet det hele ud. Hvis jeg ellers havde noget og skulle ha' sagt, så ville jeg skrive grundloven om. Og allerøverst oppe skulle der stå med store fede bogstaver: Det er forbudt ethvert menneske over tredive, at anvende mere end tyve ord om dagen. Det skulle simpelt give dødsstraf. Åh sikken en fred der ville blive.

Han lytter. Nu er der rent faktisk stilhed. Måske med undtagelse af en solsort der synger langt væk.

Pludselig lyder der et kæmpe brag. Det er "bomben" fra tidligere der er gået af.

SCENE 12

Doktor Schmidt dukker bag ved ham.

DOKTOR SCHMIDT

Jeg fornemmer at du er begyndt at få det bedre.

FORTÆLLER

David sagde ikke noget. Det var tydeligt for ham, at David lidt var hans projekt. At han måske var ved at skrive en afhandling om det. At han blev brugt til noget - større. At Doktor Schmidt kunne opnå noget, hvis det altså lykkedes ham at helbrede David. Men David ville jo slet ikke helbredes.

DOKTOR SCHMIDT

Det er jeg glad for at høre.

DAVID

Og så skulle vi igen lave den her øvelse med kladdehæftet og fortiden.

DOKTOR SCHMIDT

Jeg har tænkt på, om du ikke har lyst til at skrive lidt i det her. Om hvordan det var - førhen.

DAVID

Men hvad skulle jeg skrive om? Om dengang da naboen derhjemme skød Pinneberg - min kat - fordi den åd hans åndssvage guldfisk. Eller - om dengang da jeg fandt min far død i snedreven.

Pause.

DAVID

Men det skrev jeg ikke ned i kladdehæftet.

DOKTOR SCHMIDT

Noget om din skole f.eks.

DAVID

Vores dansklære i skolen hedder Brøns, det kan jeg godt skrive noget om. Han har mægtig travlt med at fortælle os, at vi skal holde sproget i hævd, værne om ordene, så de ikke devalueres. Det er vores pligt som vordende intellektuelle, siger han. Lad ordene være entydige. Men for mig har ordene mistet deres betydning for længe siden. De har Hitler og Stalin og Hollywood og en masse andre, fuldstændig smaderet. Ord som lykke, frihed, kærlighed er jo vitterligt bare ord. Ord som er så udtømt for værdi, fordi vi bruger dem hele tiden. Og misbruger dem. Og når man så virkelig har brug for at udtrykke noget. Noget ægte? Så har man ingen -

DOKTOR SCHMIDT

Er det denne Lis, som du har talt om før?

DAVID

Der er mange af gutterne i klassen, der er forelsket i Lis. Men hun er ikke sådan en man erobrer. Det nytter ikke at lege Tarzan overfor Lis. Men hvis man endelig får hende til at grine, så kommer det helt nede fra tærne. Og det - det gør mig glad. Men det skrev jeg heller ikke ned.

DOKTOR SCHMIDT

Hvad var det med - traditioner, du fortalte?

DAVID

Det begyndte jo lige før eksamen. Brøns, vores lærer, kom ind i klassen og skrev ugens emne på tavlen: Traditioner og deres betydning. Og så stod han lidt og kikkede ud over klassen og lod blikket glide fra den ene til den anden uden at sige noget og ville dermed udtrykke, at det var vel nok et spændende emne. Men altså - jeg hader jo traditioner. De er ikke andet en glasur på en i forvejen ufordøjelig kage. Hvis vi bare kan give alle de naive mennesker en masse gode traditioner, så glemmer de, at alting går ad helvede til. Igen - det er ikke andet end et stor skuespil, der skal få folk til og lade være med at tænke selv.

DOKTOR SCHMIDT

Arghhh, det vel lige hårdt nok at sige.

SCENE 13

FORTÆLLER

David ligger i sin seng og sover. Han drømmer. I drømmen ser han masse ansigter. Mor, Fabby, Hugo, Kamma, Brøns. Hubert og til sidst Lis.

DAVID

Jeg drømmer at jeg løber efter hende over en mudret mark med en kniv i hånden. Jeg skal slå hende ihjel, fordi hun har stjålet mit spejl. Men så falder jeg og pludselig er det hende, der har kniven i hånden og dolker mig. Men jeg dør ikke. Til gengæld går spejlet i stykker.

FORTÆLLER

Næste morgen er David mærkeligt ked af det. Han sætter sig for at skrive den her stil om traditioner og han ender med at få ug - minus, for den. Det er den næstbedste karakter - ligeunder Udmærket godt. Og så -

DAVID

Jeg kunne pludselig mærke noget - helt ned i benene. De begyndte ligesom at ryste. Og så begyndte jeg at løbe. Løbe væk fra hele det her klaustrofobiske helvede af et skuespil. Løbe uden at sige det til nogen. Jeg kunne bare ikke mere. Og det var lige før eksamen.

David begynder at løbe.

Han løber alt hvad han kan.

Og nu begynder filmen oppe på det store lærred igen. På filmen ser vi David som løber, ned af de tomme villaveje - og den ender med at han hopper på et tog.

SCENE 14

Lyden af Tivoli.

FORTÆLLER

Ude foran Tivoli får David øje på en mand i rullestol, der sælger blomster med sølvpapir viklet rundt om stilken.

DAVID

Bare stik mig 3 blomster.

FORTÆLLER

Det er violer, fortæller manden i kørestolen. Men da David er kommet lidt væk, opdager han at Violerne ikke er frisk og lugter mærkeligt. Så David kyle dem i skraldespanden. Han går tilbage til manden for at brokke sig over dem, men ender med at købe 3 til.

DAVID

Det er klart han ikke sælger noget, når han ligner en hund i hovedet.

FORTÆLLER

David vender om og køber 3 blomster til.

DAVID

Nej, ved du hvad bare stik mig 10. Eller ved du hvad, jeg køber dem alle sammen.

FORTÆLLER

David betaler manden.

DAVID

Hvad gør du så nu, når du har udsolgt.

FORTÆLLER

Manden fortæller, at såmænd blot tager hjem.

David følger efter ham for at se om han stadig er ligeså ynkelig i ansigtet, når han er alene, som når han sælger violer, men det ynkelige blik er det samme.

DAVID

Han ville sgu ikke ændre udtryk om jeg så gav ham en million.

FORTÆLLER

David følger efter ham rundt i gaderne i København som var han en FBI agent.

Break.

SCENE 15

Doktor Schmidt dukker op.

DOKTOR SCHMIDT

Kan du forklare, hvorfor du fulgte efter ham?

DAVID

Det kan jeg godt. Jeg har et anstrengt forhold til blomster. Og til dem der sælger dem. Og dem der skriver kort og lægger ved a la: Kære David. Her er nogle blomster jeg nøje har udvalgt til dig.

DOKTOR SCHMIDT

Ja? Interessant.

DAVID

Jeg vil ikke være her mere. Jeg har fået nok.

DOKTOR SCHMIDT

Jamen, David, vi er ikke færdige med behandlingen?

DAVID

Det bliver vi alligevel aldrig.

DOKTOR SCHMIDT

Hvor har du tænkt dig at tage hen? Din mor og Fabby er ude og rejse. Det ved du godt.

DAVID

Jeg skal nok klare mig.

FORTÆLLER

Og så skete der noget mærkeligt med Dr. Schmidt. Han smilte til David helt roligt. Og David tænkte: Hvis bare Dr. Schmidt ville smile lidt mere, så ville der ikke være så mange problemer.

David begynder at pakke sin kuffert.

FORTÆLLER

Da David kommer hjem, åbner fru Mortensen. David sætter sig ind i sofaen og åbner avisen, imens fru Mortensen begynder at lave noget mad til ham.

DAVID

Der står en masse om krig både her og der. Der står også en masse om frihed. Det er noget med at man bliver nødt til at slå hinanden ihjel for frihedens skyld. Det gider han ikke og læse mere om. Så finder han det gamle brev fra Brøns. Læser det. Går hen til telefonen - og ringer op.

DAVID

Jeg vil gerne forsætte -

BRØNS

Glimrende, David. Det er jeg glad for at høre. Jeg vidste du ville finde dig selv, til sidst.

FORTÆLLER

Og så får David en klump i halsen og kan ikke sige mere.

BRØNS

Er du dér, David? Hallo, David, kan du høre mig?

DAVID

Mens jeg spiste mad, fortalte fru Mortensen om en mægtig film, der gik i biografen, og foreslog at jeg da kunne tage ned og se den. Hvis jeg kedede mig? Men nu var det ikke fordi jeg som sådan kedede mig. Jeg var jo lige kommet hjem. Det var så godt nok til at tomt hus. Undskyld fru Mortensen, næsten tomt. Men skulle jeg sidde der - i mørket - alene?

FORTÆLLER

David gik hen og åbnede vinduet. Kiggede ud. Nede fra hjørnet hvinede en sporvogn. En kvinde skreg noget til et barn. En dranker gik af sted med en mappe under armen. Og et ungt par gik med hinanden i hånden. Det var blevet mørkere. Klokken ringede ni ovre i kirken. Og så -

DAVID

Så gik jeg ind og ringede til Lis. Har du lyst til at gå biffen med mig?

David sætter sig tilbage i det “biograf-sæde”, som han sad i, da det begyndte.

Note: Jeg ved ikke hvad slutsenen skal være i “filmen”. Måske ender den der hvor han løber, og sætter sig ind i et tog. Det tog som han står i begyndelsen. Eller det ender med at han mødes med Lis, og går ind i biografen.

Og så kommer rulleteksterne.

Note: måske skal Wahid have en eller anden afslutningsreplik, bare så vi slutter i “virkeligheden”.

SLUT